

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Cienădiei 3.

Se prenumerează și la poste și la librării.

În București

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Cu 1-a Octomvrie v. 1890

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Abonamentele se fac cu multă lesnătate atât în monarhie, cât și în România prin mandate postale (*Posta-utalvány* — *Post-Anweisung*.)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonați sunt rugați a ne comunica eventual prelungă localitatea unde se află și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fâșile, în cari li s'a trimis chiarul până acum.

Administrațiunea chiarului

„Tribuna“.

Sibiu, 5 Octomvrie v.

(Δ) Semnele sunt bune.

Convocarea conferenței române a aflat răsunet în inimile Românilor.

Dovadă, că conferența era demult așteptată.

Și era așteptată, pentru-că prea s'au grămădit necazurile în piepturile Românilor.

O respirațiune mai liberă era neapărat de lipsă.

Adevărat, că era neapărat de lipsă. De ani îndelungați Români în era constituțională-liberală cea nouă, cea demult laudată și promisă, s'au prigonit, fiindcă aspiră la libertate. În aceiași eră s'au nedreptății, pentru-că cer a se bucura egal cu concetățenii noștri maghiari de aceleași drepturi. Poartă aceleași sarcini, deși nu se bucură de aceleași beneficii cu aceia, care în străinătate se laudă, că frățesce împart toate cu toți concetățenii lor de ori-ce limbă.

Conferența, și dacă nu ar avea alt rezultat, mângâiere trebuie să aducă inimilor amărite, care în loc de bunătațile liberalismului promis și așteptat s'au pomenit cu o apăsare înfrumusețată cu etichetă liberală.

Rezultatul însă n'are să fie numai mângâiere împrumutată. Cu aceasta

nici respirațiunea mai liberă nu ar fi decât în parte cu puțință, nici focul în urma necazurilor grămădite nu s'ar potoli în piepturile Românilor.

Situațiunea este astfel, încât reprezentanții celor trei milioane de Români ce se vor întruni la conferență nu se pot mângâia numai la o mângâiere împrumutată. Situațiunea, așa cum s'a format din partea celor ce sunt în fruntea afacerilor patriei, reclamă ceva mai mult, reclamă ceva pozitiv și hotărât. Și trimițătorii reprezentanților, dar' și patria în genere și în urma urmelor și străinătatea așteaptă să audă pe Români afirmându-se de nou ca partid național, care n'a rupt-o cu antecedențele sale și n'a abandonat basa lor de operațiune.

Românii, fără de asta în legătură cu trecutul lor politic și fără de a-și păstra basa de operațiune, nu pot face nici un pas înainte, decât cu periclitarea viitorului lor.

Din căldura, cu care s'a îmbrățișat și vedem că se îmbrățișează de toate părțile române conferența, câștigăm tot mai mult și convingerea, că Românilor nici prin gând nu le trece să o rupă cu antecedențele lor politice, dar' nici să abandoneze basa lor de operațiune, care se întemeiază pe mănecarea dela autonomia Transilvaniei.

Nici vorbă, concetățenilor maghiari n'are să le placă opiniunea aceasta a noastră. Însă ei trebuie să știe, că la rindul lor, n'au făcut mai bine. Poate mai rău. Ei căutau felurite moduri de a pune bețe în spițele roatelor dela carul statului, denegând impositele și conspirând contra patriei, sub cuvântul, că pretind restituirea drepturilor, care, după cum diceau, nu erau aplecați să le abandoneze.

Și basa lor de operațiune intrase în descrițiune mai rău decât se pretinde astăzi a fi intrat a noastră a Românilor. Căci în contra acesteia nu s'a ridicat majoritatea cetățenilor din statul unguresc.

Românii, ca oameni ai ordinei, s'au ferit din capul locului a pune bețe în spițele roatelor dela carul statului. Au plătit imposite, au dat contingentul lor la contribuțiunea de sânge, s'au ferit de ori-și-ce conspirațiune contra statului. Ba o parte dintr'înși au cercat a lua și parte activă la afacerile publice, până-când, într'un mod incompatibil cu o purtare de bărbăți de stat, căroră binele patriei ar trebui să le fie totdeauna înaintea ochilor, au fost escamotați și dela

afacerile publice, confiscate, cum se vede, numai pentru naționalitatea maghiară.

Afirmarea Românilor este cu atât mai indispensabilă, cu cât, cum ține „Românul“, nu mai vorbim numai noi de noi. Ochiul străinătății, în întinderi depărtate, s'întreabă asupra noastră. Străinătatea, din depărtări mari și mici, caută asupra noastră. Pentru-că ea vrea să vadă, nu numai cum scim suferi, dar', la timpul seu, cum scim să ne valorăm și să ne afirmăm.

Semnele de până acum ne inspiră încredere. Poate presa oficială maghiară, poate cea opozițională amenința că îi place cu maghiarizarea. Până-când vedem pulsul național român bătând și piepturile umplându-se de bucurie, îndată-ce se face apel la dinsele în interes național și patriotic, habar n'avem.

Între astfel de împregiurări noi nici nu mai avem să dicem, decât: serios la lucru!

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 5 Octomvrie st. v.

Afaceri interne.

După-cum am fost spus-o ieri, comisiunea financiară a casei deputaților, în ședința sa de alaltăieri, s'a ocupat cu bugetul ministerului de culte și instrucțiune publică. Afară de afaceria cu botezurile din căsătorii mixte, în această ședință a fost vorba și de afacerile bisericii sârbesci din Ungaria. Deputatul George Gyurkovici a întrebat pe ministrul, dacă din partea guvernului s'au luat măsurile de lipsă, pentru-ca comisiunea de cîncispredece, aleasă *ad-hoc* decătră congresul bisericesc sârbesc, să-și poată începe activitatea cu privire la reforma autonomiei bisericesci. Oratorul a mai întrebat pe ministru și în privința convocării sinodului și a ocupării episcopatului din Timișoara, precum și în privința acelor faime, după care între ministru și patriarhul sârbesc ar exista diferențe. Ministrul contele Csáky a răspuns, că statutele congresului dela 1879 au fost remise pe calea comisariatului regesc spre nouă pertractare, deoarece-ce ele nu mai corespund raporturilor schimbate și deoarece-ce în mai multe părți există dorința, ca acele să fie împrunute într'un statut de organizare comun. Convocării grabnice a sinodului nu-i mai stă nimic în cale și de lucrările aceluia se va ține și ocuparea scaunului vacant de

episcop în Timișoara. La întrebarea, dacă guvernul are vre-un candidat pentru acel scaun, ministrul a răspuns, că aceasta e o afacere internă a bisericii și guvernul nu se va pronunța înainte pentru nimeni și în contra nimeni. Faimele, ca-și-când între guvern și patriarh ar exista diferențe, sunt lipsite de ori-ce temei.

Cât privește în special alegerea de episcop în Timișoara, „*Temesvarer Zeitung*“ primesce din Budapesta împărțirea, că Dumineca trecută s'a fost înmormântat nevasta protopopului sârbesc din Buda Ieremia Magyarovici și prin aceasta acest protopop, totodată și vicar episcopesc, a devenit capabil pentru a fi candidat la scaunul episcopesc din Timișoara.

Casa deputaților a ținut și ea alaltăieri o ședință, în care ministrul de comerț Baross a prezentat mai multe proiecte de căi ferate vicinale și apoi un proiect de lege în privința ajutorării lucrătorilor bolnavi dela industrii și fabrici. Conform proiectului, spre acest scop au să se înființeze case de ajutoare, căroră trebuie să aparțină toți acei lucrători dela industriași, mine, cohuri, căi ferate, năi etc., care au o simbricie ce nu trece peste patru florini la zi. Drept lucrători se primesc și practicanții și ucenicii.

După o depeșă din Budapesta, între fabrica de arme ungurească și între firma berlineză Löwe s'a făcut o învoială, după care firma aceasta primesce toate activele și pasivele fabricii și depune în schimb 75 fl. pro acție.

Transacția ceho-germană.

În ședința comisiei de transacție, ținută la 15 Octomvrie n. în Praga, Schmeykal a propus, ca proiectul de lege cu privire la consiliul cultural al țării să se termine cel mult în opt zile și apoi să se ție numai decât la desbatere proiectul de lege privitor la formarea curiilor. Schmeykal și-a motivat propunerea sa cu îndrumarea la nesiguranța efectuării operei de transacție și a declarat, că ar trebui să zacă în interesul tuturor partidelor, de a lămurii odată situația politică generală. Toți oratorii Cehilor tineri au combătut propunerea lui Schmeykal. La desbatere au luat parte și Rieger, Trojan și Krizla. Desbaterea a fost cam vehementă prin aceea, că Vaschaty a prezentat pe Rieger ca pe unul, care a stricat mai mult națiunii cehice. Față

cu propunerea lui Schmeykal s'au făcut mai multe propuneri. Resultatul votării a fost, că propunerea lui Schmeykal se va pune la ordinea zilei în prima ședință a comisiei.

„Politik“ ține, că faimele despre demisionarea contelui Taaffe s'întreabă o manevră de înfricoșare pentru Cehii vechi. Cererea de concediere a principelui Schwarzenberg ar avea să mascheze neîncrederea lui față cu opera de împăcare.

Anglia și Italia.

Lordul Dufferin, ambasadorul englez în Roma, care a așteptat în Sorrento visita ministrului-președinte italian Crispi, a venit la 15 Octomvrie însuși la Neapol, spre a face vizită lui Crispi. Ambii diplomați au avut o convorbire de o oră, în decursul căreia s'aschimbă declarațiuni foarte cordiale. Această convenire dovedește din nou, că din cauza unui incident, pe care atât presa, cât și opinia publică din amândouă țările l-au sciut reduce la adevărata lui valoare, bunele relațiuni dintre cele două state nu se pot altera.

Crisa ministerială în Franța.

Diarele parisiene dela 15 l. c. dimineată țin, că situația lui Rouvier e sguduită și o modificare a cabinetului nu e neprobabilă. Singuratică foi împărțesc, că Rouvier s'ar fi hotărât a repăși numai în urma unui vot formal al camerei. Repășirea lui însă nu ar produce o crasă de cabinet, deoarece-ce ministerul a hotărât a nu se identifica cu Rouvier.

Un eveniment trist pentru familia împărătească din Rusia.

Biroul „Reuter“ primesce din Moscova o telegramă, după care manevrele rusesci din Wolhynia s'au terminat cu un eveniment trist, care a mișcat adânc familia împărătească și a produs și în armată o impresie penibilă. Marele-principe Nicolae, unchiul țarului, care avea comanda supremă la manevre, a fost atins în ziua din urmă de o alienațiune mentală. Au urmat nouă scene penibile, care au mișcat adânc pe toți cei de față. Nefecitul principe a fost adus în cel mai strict incognito la moșia generalului Martinoff, medicii ține, că starea lui e desperată.

FOIȚA „TRIBUNEI“.

D'ale tineretelor.

— Schiță —

de

Ioan Popovici.

(Urmare și fine.)

Slab și palid prietenul meu era mai frumos. Fruntea lată și înaltă acoperită de un păr în culoarea inului îi dădea o înfățișare suferindă, mai ales când ochii vineți și tulburi de atâtea frământări și-i deschidea mari, obosiți și doritori. Buzele i-se subțieră, și când zimbău câte-odată a silă, i-se zăriau dinții albi și frumoși, armoniind plăcut cu mustața-i gălbuie și cu gropițele din obraz. Era însă dureros să-l vezi zimbând, căci i-se rupea inima citind atâtea suferință de pe un suris forțat.

Trupul lui înalt și bine făcut se încovoia, ear' întreaga lui înfățișare avea aspectul unui om zdrobit de sarcina vieții ce din cîas în cîas i-se pare mai grea și mai înspăimîntătoare.

Când l-am văzut, după câteva zile, mi-s'a strîns inima. Era prea mult.

„Cum ai slăbit tu, Davide“, îi dîsei eu fără voce.

„Ți-se pare ție...“

Și eu cât mă uitam la el mai mult, cu atât mă dureau mai greu, că în prima lui iubire a fost atât de nefericit.

„Ai fost în pădure?“

„Fost“.

„Și cum i-ai petrecut?“

„Cum s'eu mi petrec... rău și totuși bine; bine, și când îmi aduc aminte, mă cutremur în tot trupul...“

„Va să zică ai vădut totul; ai înțeles, că înainte de a te invita pe tine ea se rugase mult de oficer, ca să le însoțească și că...“

David schimba la fețe. „Destul, destul, sciu, sciu toate...“

În sufletul lui se făcea lumină, o lumină însă, care-l omora. Trezit, își aducea de toate aminte și le judeca cu oare-care sânge rece, rămânând și dorind par'că să rămână în sufletul lui îndoeală și credință, că poate nu va fi așa, că poate se înșală.

A fost destul însă să-l cuprindă gândul, că ea nu fără motive și calcule s'a purtat cu el pe la început atât de respingător, arătându-se rece, pentru-ca să înțeleagă de ce-l ademenise atâtea vreme și să se convingă, că ea numai s'a jucat cu el.

Eu am tăcut și par'că-mi era silă să mă uit la el; ear' David își prinse capul în mâini și într'un târziu cu glas slab dîse: „Mă, totuși este trist în lume“.

* * *

Măne și am plecat cu David la preumblare. Se lăsa să fac cu el ce vreau. Era ca și un om sătul și de lume și de viață, căruia nu-i mai place nimic și de nici un lucru nu se mai interesează, primind de bune ori-ce i-ar fi dîs cineva și făcând tot ce l-ai fi îndemnat să se servisească.

Aproape de promenadă am zărit pe Hermina și ne-am întors acasă. El n'a dîs nimic. Pe la șapte cîasuri David se făcuse

mai neliniștit, îi venia să sară de pe scaun și să plece.

L-am înțeles, am deschis pe Eminescu și i-am citit: „Pe aceeași ulicioară“.

Strofa: Și în farmecul vieții-mi“ etc. am repetat-o.

S'a uitat lung la mine și suspinând mi-a strîns mâna. . . .

Trei zile n'uram, după-ce cinaserăm împreună, l'am dus pe ulița ei.

„Audi-o, frate, ce veselie pe ea“. Dar' cu cât ne apropiam, glasul ci amuția, și până-ce ne perduserăm după colț, nu i-se mai audi gura.

„Nu cred să ne fi cunoscut“, grăi el cu glasul omului, care crede ceva, dar' i-ar pără bine să fie scos din gândul, care i-l-a tăcut.

„Cum te cunosc eu pe tine“, asigurai eu mulțumit, că n'am umblat înzadar.

„Și apoi ce să o fi îndemnat să tacă deodată, înțelege, că nu e în firea ei să tacă, când se află în societatea vre-unui bărbat, de care-i place ori pe care vrea să-l vîndă“.

* * *

După-ce două săptămâni de zile n'am slăbit pe David din apropierea mea, într-o seară m'am dus la el. Ședea la masă cu fotografia Herminei în mână. Am rămas surprins, nu pentru-că ținea fotografia în mână, ci fiindcă o astfel de poză în viața mea nu mai vădusem.

„Așa e“, dîse el, vădînd mirarea mea, că e ceva splendid.“

„De n'aș cunoaște o...“

„Uite“, grăi David cam scos din fire, „înaltă, sveltă și oacheșe, cu părul buclat resfirat pe spate și îmbrăcată țerănesce, pe cel mai înalt virf al piscului, ea pare o nimfă atinsă de pojarul dragostii și friptă de chinurile dorului“.

„Privesce, ceva ridicându-se în virful degetelor, cu mâna stîngă se razimă de pisc, ear' dreapta și-a pus-o pe frunte, deasupra sprincenelor dese, ca ochii să-i străbată în mai lungă depărtare.“

„Și cu cât dor, cu cât neastîmpăr, cu câtă așteptare și cu câtă ardoare sete despica cu ochii zările, ca să-l zăpsească, scrutînd vîsduchurile și întrebînd vînturile, dacă nu l'au zărit; rugînd stelele ca să-l povățuească; luna și soarele miluindu-o să i-l arete, să-l scoată în vedere, măcar numai o clipă să-l vadă. Ori întrebînd frunzele, dacă nu l'au ascuns, codrii dacă nu l'au rătăcit, fiarele sălbătice dacă nu l'au sfășiat, adîncimile dacă nu l'au înghițit, ori pămîntul dacă nu l'a astrucat, ca apoi și ea, fără să tremure, să se arunce din înălțimea piscului în abisul întunecos...“

„Uf, de s'ar fi aruncat înainte de ce am cunoscut-o“, gemu el sub povara unei dureri nespuse.

*

Trei săptămâni David nu s'a întâlnit cu Hermina. Într-o Duminecă primise o epistolă, în urma căreia Luni dimineața trebuia să plece.

Toată ziua n'a grăit o vorbă. Pe sub seară căuta privilegiu să se scape de mine.

M'am făcut că nu-l înțeleg și mai virtos m'am pus în cale-i.

„Nu pot“, dîse el, vădînd, că nu-i modru să se scape de mine, „trebuie să o mai văd, trebuie să-i mai vorbesc“.

„La ce folos?“ îl întrebai eu după-ce-l privii îndelung.

„N'am astîmpăr, n'am odichnă, trebuie să o văd, căci nu voi pute pleca...“

„Bine, vom merge pe ulița ei, va fi pe afară...“

Și aprindîndu-mi țigăre, am plecat lundău-l de braț.

La poarta Herminei nu era nimeni, ear' pe uliță abia se zăria din când în când vre-un om tăind drumul până la vecini. Ne-am preumblat de vre-o două-ori în susul și în josul uliții, dar' când se ne întoarceam acasă, de după colț se ivese Hermina în societatea oficerului și a unui domn străin, pe care nu-l cunoșteam.

„O vezi“, îi dîsei eu încet. El abia găvî două cuvinte, pe care nu le-am putut înțelege. Deși era pe cecalaltă cărare, când am fost în dreptul lor, Hermina ne-a cunoscut, și dându-ne „bună seară“, ne-a întrebat de sîntem demult la preumblare.

N'am răspuns nimic, ear' pe David l-am strîns de braț, ca să tacă, cu toate-că el s'ermanul, și dacă ar fi vrut, n'ar fi putut scoate nici o vorbă.

* * *

Când s'a întors David, era toamnă târzie. El însuși mai aședat, stăpîn pe mișcările sale și chibzuit la vorbe, părea îmbătrînit cu ani. Întîlnindu-ne, ne-am dus pe promenadă.

Conferența partidului național.

Avis.

Pentru a înlesni membrilor conferenței naționale petrecerea în Sibiu s'a luat hotărârea, ca delegații alegătorilor români pentru această conferență să fie încuierați în case private de aici. Acei dâi delegați, care vor să fie încuierați în case private, sânt deci poștiți a se însuina până la 23 Octomvrie st. n. la dl Pompiliu Păposiu în Sibiu.

Convocare.

Convocându-se decătră comitetul central-electoral al partidului național român conferența generală a alegătorilor români din Ungaria și Transilvania pe 27 și 28 Octomvrie st. n. a. c. în Sibiu, și fiindcă cercul Făgetului nu are delegații sei, subscripții au onoare a convoca o adunare a alegătorilor dietali din cercul electoral al Făgetului ce se va ține în Făget, Vineri în 24 Octomvrie st. n., în sala hotelului „Szedan“ la 2 oare p. m., pentru a-și alege doi delegați la conferența generală.

Făget, în 3 Octomvrie 1890.

T. Unipan. Sebastian Olar.
D. Fenes.

Convocare.

Fiind convocate adunarea comitatului Sălagiu pe 23 l. c. în Zălău și conferența generală electorală a partidului național român pe 27 și 28 Oct. st. n. l. c. în Sibiu, de sine urmează, că față cu aceste adunări ni-se impun serioase îndatoriri naționale și patriotice.

Pentru a pute să satisfacem acestor datorii, și anume:

1. Pentru a ne statorî ținuta față cu obiectele pertractând în adunarea comitatensă, între care se află și recererea societății „EMKE“, prin care se cere arunc de dare pe toți locuitorii acestui comitat.

2. Pentru a ne sfătui despre cauza conferenței noastre amintite, eventual pentru a completa numărul delegaților la conferența generală.

De aceea, prin aceste convoc:

- pe toți membrii români ai comitetului comitatensă;
- pe toți delegații aleși la conferența generală din 1887, care au mandatul și la conferența din 27 și 28 Oct. a. c.;
- pe toți membrii comitetului central-electoral al partidului național român din acest comitat la conferența ținând în Zălău în cancelaria dlui Dr. I. Nichita, pe 23 Oct. a. c. la 6 oare post-meridiane.

Băsești, în 14 Oct. 1890.
George Popp.

Delegații alegătorilor români pentru conferența din Sibiu, — aleși în conferența alegătorilor, ținută în Timișoara la 3 Mai 1887, — sânt următorii:

Al. Mocsonyi și P. Rotariu pentru cerc. elect. Becicherecul-mic;

Iarba îngălbinișă și tufșurile rărite erau pline de vrăbii aburduțnice, care vesele se ciuguliau, apoi repede se lăsa câte una la pământ, se scâldea lăfăindu-se în nășip și mulțumită se aședa ciripind pe vr'un arbore săracit de frunze, tânguindu-se par'că după verdeața și veselia, după podoaba de odinioară a naturii.

Obosiți de vorbă, ne-am pus pe o bancă, privind tăcuți la câte o frunză galbă și mohorită, cum din voea vremii fără milă deslipită de trunchi, era minată deasupra capului nostru pe nesăbuita cale a vântului.

Oameni erau puțini. Iot-colo câte un bătrân gârbovit, răzimat de baston, se opria din vreme în vreme, ca să mai privească natura împrejmuitoare, cuprins de gândul, că oare îi este ori nu dat să o mai revadă la anul în tinerie.

David făcea cu bățul semne neînțelese pe nășip, ear' eu priviam în toate părțile, fără-că ceva să-mi poată țintui privirea.

Îi propusei să mergem la un păhar de bere și ne acularăm să plecăm.

Făcând câțiva pași, zări pe Hermina și pe oficer la celalalt capăt al promenații.

„E, Hermina“, țisei eu oprindu-mă în loc.

„Hermina“, grăi David fără să vrea, cu glasul sec și tresărind.

„Da! mai bine să o ocolim, hai pe dincoace“. David se gândi câteva clipe, apoi ca și un om, care demult 'și-a pierdut voința și pușin îi pasă de ce face, țise: „fie“.

„Și nici să n'o mai întâlnesci căci, nu e ea de tine“.

N'a dis nimic și am plecat.

V. Babeș și G. Lazar pentru cerc. Vinga;

Em. Ungurean și Zeno Mocsonyi pentru cerc. Reccaș;

Ant. Mocsonyi și Eug. Mocsonyi pentru cercul Ciocova;

Vas. Papp (adv. Aradul-nou) și Ioan Popa (adv. Sibiu) pentru cerc. Aradul-nou;

I. M. Roșu (Bis. albă) și V. Prohab (paroch Șosdia) pentru cerc. Rittberg;

David P. Simon și Nic. Posta pentru cerc. Lipova.

Marile manevre de toamnă ale României.

(Relație oficială.)

I. Plecare la manevre.

Mercuri, 26 Septemvrie, la oarele 10^{1/2} dimineața, Maiestatea Sa regele și Alteța Sa Regală principele Ferdinand, însoțiți de dl general Barozzi, șeful stat-majorului regal, au părăsit Sinaia cu un tren special condus de domnul Duca, directorul general al căilor ferate, spre a merge la Pitești, unde au loc manevrele de toamnă ale corpului I-ii și al II-lea de armată.

La oara 1, trenul regal sosi la gara Chitila, pe peronul căreia adăstau: domnul general Vlădescu, ministrul de război; domnul general de divizie Cernat, comandantul corpului al II-lea de armată; domnul general Fălcoianu, șeful marelui stat-major; domni oficeri atașați militari ai legațiilor străine din București; domnul locotenent-colonel cavaler Brusati al Italiei; domnul locotenent-colonel baron de Taube al Rusiei; domnul maior Yousouf Kenan-Bey al Turciei; domnul maior Dawson Douglas al Marii-Britanii; domnul maior Mueller și locotenentul de Zansen Osten ai Germaniei; domnul căpitan de Villeneuve Bargemon al Francoiei; domnul căpitan comite Marenzi al Austro-Ungariei; dl maior de Marwitz din marele stat-major al armatei germane și locotenentul de lănceri din armata germană baronul Lavallete St. Georges, care în trecerea lor prin țeară au exprimat dorința a lua parte la manevrele armatei române; domnul colonel Poenaru, directorul general al ministerului de război; dl colonel Lahovary, subșef al marelui stat-major și adjutanții regali colonelul Robescu, locotenent-colonelul Perticari și majorul Corlătescu.

Maiestatea Sa, coborîndu-se din tren, trecu pe dinaintea frontului unei baterii pe jos din batalionul de asediu, la flancul drept al căreia se afla maiorul Stoica, comandantul batalionului, care dete onorurile militare, apoi după ce convorbi cu fiecare din persoanele aci prezente în modul cel mai binevoitor, se urcă în tren însoțit de domni generali, de domni atașați militari și de ceilalți oficeri și urmă drumul spre Pitești.

Trenul se opri la Titu și la Leurdeni, unde au eșit spre întimpinare autoritățile din Muscel și din Argeș.

După-ce regele și Alteța Sa regală principele convorbiră mai mult timp cu persoanele de față, se urcară în trăsură, unde luă loc și domnul N. Crețulescu și, urmați de întreaga suită, au mers la satul Leurdeni, unde au asistat la trecerea trupelor diviziei domnului general Budișteanu, care se aflau în

De cu seară se ridicase un vânt năprasnic; încovind copacii de pe la rădăcini și îndârjindu-se, fiind că nu le putea smulge și cele din urmă frunze, ridica pravul val-virtegiu silind pe oameni să se ascundă în casă și să închidă bine ferestrele, pe care furios le zingănia din țiftină.

Prietenul meu se preumbla prin chilie. Câte-odată venia până la fereastră și, ascultând șuierul ascuțit și prelungit al vântului ce roscolia pământul, se simțea par'că mai bine și mai ușurat.

Vântul se mai domolise și noaptea înaintase, dar' el nu stîngea lumina.

Se șterse pe frunte, se răzima de masa, pețcare își ținea cărțile, și încep să cânte cu un glas domol și trăgănat, dar' cu un accent duos și înădușit de o ascunsă durere „De ce nu-mi vii“. Toate dorurile lui ascunse, toate visurile dulci ale lui, toate tainele mistuitoare și toate fanatastele lui plămuiți pe deapaururi neimplinite și pierdute erau turnate cu prisosul amarului nesfârșit în cântecul, care-l sfășia, dar' îl mângăia în cruda lui durere.

Refrenul „De ce nu-mi vii, de ce nu-mi vii“ al ultimei strofe; răsună lin și sfășietor, ca strigătul din urmă al unui om uitat în mijlocul pustiei fără hrană și fără apă.

Și ca-și-cum însuși s'ar fi pătruns de glasul său, scoase fotografia Herminei, și privindu-o cu nesăț, cu glasul stins, parc'ă din inimă smuls, îngână năbușit:

„Perdută, — pierdută — și cât e de frumoasă“.

Lugoș, 20 Iulie n. 1890.

marș pe șoseaua ce trece prin sat tocmai când sosise trenul regal în gară.

Regele primi defilarea trupelor, care țină până la oarele 4, și apoi, întorcându-se la gară, urmă drumul spre Pitești, unde sosi la oarele 4 și 40 minute.

Tot localul gării, foarte frumos împodobit, era înșesat de lume care neîncetat aclama pe suveran, arătând bucuria ce resimite.

O baterie pe jos din regimentul 5 artilerie, cu drapelul și muzică, dete onorurile militare.

Maiestatea Sa binevoi a arăta tuturor înalta sa satisfacțiune pentru frumoasa primire ce 'i-se face, convorbi mai mult timp cu persoanele aci prezente.

Apoi înalți oaspeți, urcându-se în trăsură curții, precedați de dl prefect al județului, și escortați de un escadron de gendarmi călări urmați de o numeroasă suită și de populațiune, porniră spre oraș, care era frumos pavoasat cu stindarde, covoare, flori, trecând prin mai multe arcuri de triumf împodobite cu portretele Maiestăților Lor și cu inscripțiuni: „Să trăiască regele, regina și principele moștenitor“.

Toate stradele erau înșesate de lume, dela balcoane și ferestri se aruncau flori, și fiecare se interesa a-și arăta bucuria și iubirea ce au pentru suveran și iubitul seu moștenitor.

Trăsura se opri la biserica catedrală Sf. Nicolae, unde Preasfinția Sa episcopul Ghenadie de Argeș, cu un numros cler, primi pe rege cu crucea și evanghelia la intrarea în biserică, apoi slugi un Te-Deum, la care asistau mai multe persoane.

De aci regele merse la cartierul regal ce era pregătit în frumosul local al primăriei, unde dl primar Nanoescu prezentă Maiestății Sale pe dñii membrii ai consiliului comunal, ear' dl general Vlădescu, ministrul de război, celelalte autorități, precum și pe notabilii orașului și ai județului.

La oarele 6.30, suveranul binevoi a intruni la masa regală pe dl I. C. Brătianu, fost președinte al consiliului, pe Preasfinția Sa episcopul Ghenadie; pe dñii generali Cernat, G. Anghelescu și Fălcoianu; pe dñii atașați militari; dl Vera, prefectul județului, dl senator Lerescu, dl deputat Rădulescu, dl Nanoescu, primarul orașului, dl Duca, director general al căilor ferate române; dl Pascal, președintele comitetului permanent; dl Păltineanu, medic-primar; dl Vlădescu, deputat de Muscel; dl Trifonescu, directorul gimnaziului; dl Vișoreanu, dl Berovescu, dl Namian, președintele tribunalului; dl M. Vasilescu, dl colonel Poenaru; dl colonel Lahovary și alte persoane de distincțiune; preste tot 40 persoane.

La oarele 8 jum. seara, după-ce sună retragerea, la care asista un numros public cu face, M. S. regele și principele s'au retras în apartamentele lor.

Europa, Rusia și România.

Studiu etnic și politic de D. A. Sturdza.

(Urmare și fine.)

Într-o scrisoare din 4 Septemvrie 1856 către comitele Corti, ambasadorul regelui Victor Emanuel la Londra, Cavour țicea:

„Unirea Moldovei și a Valachiei va ave

„de rezultat stabilirea naționalității române... „Principatele dunărene constituie o național-

„tate a parte... Un Român și un Slav au

„unul pentru altul mai puțină simpatie, decât

„un Român pentru un Turc. Românii consti-

„tue un obstacol în contra tendențelor de unire,

„care animă diferitele ramuri ale marelui familii

„slave. Naționalitatea română este o pedecă

„care, utilă Porții, utilă Europei, se opune des-

„voltării periculoase a panslavismului. Să

„asvirile cineva ochii asupra hartei Europei

„și va vedă, că rasa slavă se întinde dela

„Ural și dela Marea-Nordică până la Marea-

„Adriatică, fără altă întrerupere, decât aceea

„a țerilor locuite de rasa română. Plansla-

„vismul fiind, fără dubiu, un pericol nu nu-

„mai pentru Turcia, ci pentru întreg Occiden-

„tul, nu este oare de cel mai mare interes

„de a înfința în mijlocul popoarelor slave o

„naționalitate, care simpatizează numai și nu-

„mai cu Occidentul și care ar pute constitui

„un obstacol real în contra anirii popoarelor

„cu tendențe puternice spre o acțiune comună,

„care le-ar conduce, poate, a subjugă restul

„lumi civilizate?“

Basându-ne pe aceste cercetări, putem țice acum, de ce fel trebuie să fie politica românească.

Vieța ori-cărui om, ca și vieța ori-cărei națiuni, consistă în muncă continuă, în luptă neîncetată. Acel care încetează a munci sau lănghezece în muncă, acela, care abandonează lupta de a face bine și mai bine și tot mai bine: acela 'și-a terminat viața înainte de a muri. Asemenea și națiunile și statele, care se desavăț a lucra pe câmpul dezvoltării omenești, care încetează de a mai lupta pentru a-și susține și a-și asigura

existența, care nu mai au conșiență de genul lor conducător și pentru care calea viitorului începe a deveni întunecată sau învelită de nori groși și întanecoși: acele națiuni, acele state au încetat de a mai fi, independența lor e numai nominală, și ele sânt destinate a deveni prada altora.

Munca și lupta sânt steagul, sub care oamenii trăesc în lume, sub care națiunile cresc, sporesc și semiofică ceva în viața lor. Cine se pune pe vieță moale și plăcută, acela cu pași repezi se duce spre mormânt. Națiunile și statele, care au uitat a-și încorda puterile morale și materiale, pentru a răspunde în fiecare moment cerințelor unui mers ascendent, acele națiuni și state pică în piroteală și se sting.

Românii își au demult rostul lor în lume. În virtutea aceluia rost ei 'și-au înălțat pozițiunea și importanța. Fără luptă această pozițiune nu a putut fi menținută în trecut; fără luptă ea nu va pute fi păstrată și înărită în viitor. Acest fapt trebuie fiecare Român să-l aibă neconștient clar și limpede dinaintea ochilor.

De aci rezultă, că aceea ce unui numesc politică de neutralitate, este nu numai un non-sens, dar' o cale, care duce de-a dreptul la tradarea statului român, la tradarea intereselor celor mai vitale materiale, morale și politice ale națiunii. Neutralitate, unde e vorba de a lupta din toate puterile sale și cu toată virtutea sa pentru a fi, aceasta este, — am putea țice, — sublimitatea prostiei omenești.

Statul român există astăzi, cu toți inamicii mari și mici, care de optsprezece secolii îl încungiuță, pentru-că el a știut a-și apăra existența cu putere, cu agerime și conșcient de pericolele ce-l amenința și de forțele genului seu. Acesta e adevărul cel mai adevărat, care reese din istoria României.

Poezii sânt profeții națiunilor. Marele Goethe a țis cândva, că acel care dorește a se menține la înălțimea culturii omenești, ar trebui în fiecare ții să citească o poezie bună, să vadă o pictură frumoasă și să audă o bucată de muzică armonioasă. Noi credem, că regatul român foarte s'ar întări, când fiecare cetățean, în loc să-și bată capul cu nădrăvăni sarbede ca aceea ce se împodobesce cu titlul de neutralitate, ar citi odată pe săptămână următoarele versuri ale cântărețului națiunii noastre:

„Cine ești? De unde ești?

„Pe la noi ce rătăcesci?“

„Sânt Român și sânt oștean

„De-a împăratului Traian,

„Maica Roma cea bătrână

„Mi-a pus arma asta 'n mână

„Și 'mi-a țis cu glasul seu:

„Fiul meu! Alesul meu!

„Tu, din toți ai mei copii

„Cel mai tare 'n viteji!

„Mergi în Dacia, grăbește,

„Pe barbari de-î risipește,

„Și-apoi vecinic priveghiază,

„Sentinelă mult vitează.

„Și te-așine la hotare,

„Că s'aud în depărtare

„Răsunând dușmane pasuri,

„Menințând barbare glasuri“.

„Venit-am și am învins!

„Pe barbari pe toți 'i-am stins,

„Și pe țernurile lor

„Acum, Domn stăpânitor,

„Aștept oardele avane,

„Aștept limbile dușmane,

„Care vin din Răsărit

„Ca potop nemărginit,

„Să cuprindă, să inee

„Tot pământul unde-or trece!“

„O, viteze neferice!

„Ai săperi în câmpi aice!“

„Eu săperi? Eu? Nici-odată!

„Vie-o lume încrunțată,

„Vie valuri mari de foc... „Nici că m'or clinti din loc.

„Tot ce-i verde s'a usca,

„Riurile vor seca,

„Și pustul tot mereu

„S'a lăși 'mpregiurului meu,

„Dar' eu vecinic în picioare

„Printre valuri ardătoare

„Voi lupta, lupta-voi foarte

„Făr' a fi atins de moarte,

„Căci Român sânt în putere

„Și Românii 'n veci nu pere!“

Lupta va fi deci partea și a statului român modern, precum ea este partea ori-cărui stat, care vrea să viseze vieță trainică, temeinică, sigură, cu viitor deschis. Dar' lupta Românilor din regat și afară din regat a fost, este și va fi alături cu Occidentul cult, în contra aspirațiilor cutropitoare ale Răsăritului încă necult. Nu Românii vor provoca această luptă, căci ei nu au provocat nici-odată pe vecinii lor, dar' când vor fi

chiemați, ei trebuie să fie pregătiți și oțeliți, gata a susține lupta și a învinge. Românii să nu uite nici-odată, că nu Țarul Rusiei 'i-a aședat la Dunăre pentru a fi sentinela totdeauna trează a lumii civilizate, ci cel mai mare împărat al Romei, Traian.

Aceasta este politica românească, o alta nu există și nu poate exista.

București, în 10 August 1890.

CRONICA.

Archiducesa Maria Teresia 'și-a sêrbat la 15 l. c. în cerc restrins familiar diua numelui în Reichenau. Maiestatea Sa Împăratul a felicitat-o telegrafic în 14 l. c.; numeroase felicitări a primit Archiducesa și dela mai mulți membri ai Casei domnitoare.

Numiri. Conducătorul adj. de cărți fundare Bela Ottubay dela tribunalul reg. din Arad a fost numit conducător de cărți fundare tot acolo, ear' sergent-majorul ces. și reg. Ioan Cseppan a fost numit scriitor la judecătoria cerc. din Giral.

Camera advocațională din Timișoara aduce la cunoștință, că advocații Dr. Andreiu Gross, Dr. Aurel Muntean și Paul Jakabffy, cu locuința în Timișoara, au fost înșeriți în lista acelei camere; mai departe, că advocatul Stefan Heinrich s'a mutat cu locuința din Timișoara în Caransebeș și Coloman Halász s'a restituit în practicarea advocaturii; în fine, că advocații Carol Szabó din Caransebeș, Dionisiu Cădăriu din Lipova și Dr. Sebastian Csolakovic din Becicherecul-mare în urma morții lor, ear' Coloman Halász din Verșet la cererea proprie, au fost șterși din lista acelei camere.

Director nou. Redactorul diarului „Gyulafehérvár“ și profesorul dela gimnaziul romano-catolic din Alba-Iulia este numit de director al aceluia gimnaziu.

Familia Mocsonyi în doliu. Precum aflăm, domnul Mihail de Mocsonyi, tatăl domnilor Alexandru și Eugen de Mocsonyi a răposat în 13 Octomvrie a. c. la Budapesta în vîrstă de 79 ani. Rămășițele pămîntesci ale defunctului vor fi transportate la Foen, unde se vor aședa cu pompă mare spre odihna vecinică. La acest doliu familiar participă întreg poporul român, pentru care dñii răposatului 'și-au câștigat merite nețăgăduite.

Foc în Sibiu. Ieri seara pe la oarele 9^{1/2}, șponorul din curtea lăcătarului Összy, strada Poplăcii, a fost cuprins de flacără. Spre norocire focul a succes a fi curînd localizat.

Botezarea stradelor din Orăștie. Reptilia „Erdélyi Híradó“ spune, că în zilele care reprezentanța orașenească din Orăștie a botezat definitiv stradele orașului. Numirile stradelor vor fi însemnate pe table în limbile maghiară, germană și română, ceea-ce este de prisos, țice șovinista foaie, căci ar fi destul o tablă maghiară. — Mai încet, mai încet!

Necesitatea studiului limbii gre. cesci. Din Viena se telegrafează cu data de 15 Octomvrie n. următoarele: La decanatul facultății de medicină de aici s'a anunțat astăzi un abiturient din Ungaria, care după un studiu privat la examenul de maturitate fusese eliberat de examenul din limba greacă. Studentul a fost respins de decan și 'i-s'a spus, că mai înainte trebuie să pună examen din limba greacă.

Împușcat de gendarmi. Locuitorul George Opriva din comuna Meteș, de lângă Alba-Iulia, omorise în decursul unei băți pe vecinul seu. Doi gendarmi voiau să-l aresteze, și deoarece el n'a stat pe loc la ordinul lor, acestia au dat foc. Opriva a fost rănit de moarte și a murit după câteva minute.

Regele României la Craiova. Ciutm în „Românul“: Maiestatea Sa regele a soisit aici la 5 oare. El a fost primit la gară decătră primar, consiliul municipal, oficerii superiori din garnisoană, magistrații curții de apel și ai tribunalului, deputatii și senatorii județului, clerul, consiliul general, consiliul permanent, profesorii, corpul advocaților și un mare număr de cetățeni. Două pontoane de cavalerie și primarii tuturor comunelor din județ, călări și cu drapelul districtului, au făcut escorta regelui până la biserica Madona-Duda, unde s'a oficiat un Te-Deum decătră S. Sa episcopul diecesei. Aceeași escortă a însoțit trăsura regelui până la casa Glogoveanu, unde se pregătise cartierul pentru Maiestatea Sa și A. S. R. principele Ferdinand. Pe tot parcursul un public numeros a aclamat cu entuziasm pe Maiestatea Sa și A. S. R. La intrarea casei Glogoveanu erau ele

Dr. Ad. Balinth,

protomedic montan în retragere,
ofere pe baza experiențelor câștigate
în urma praxeii sale îndelungate pe
terenul medical p. t. public din
Sibiiu și giur în ori-ce cas de
morb ajutorul seu. [961] 2-3

Oarele de ordinațiune:

Dela 8—10 a. m. și 2—5 p. m.

Strada Brückengasse Nr. 9,

etagiul prim în dreapta (lângă biserica gr.-catolică).

Dr. Nicolau Vecerdea

face cunoscut on. public, că 'și-a deschis

cancelaria advocațională

în [964] 2-3

Sibiiu, strada morii Nr. 8.

În editura „Institutului tipografic”
a apărut și se află de vânzare

Prăsirea pomilor

de

D. COMȘA,

membru în comitetul central al „Reu-
niunii române agricole”.

Prețul unui exemplar 12 cr.

Inginerul

Onoriu Tilea

aduce spre orientare la cunoștința on.
public, că 'și-a strâmutat

locuința și cancelaria

la Sibiiu.

[963] 2-3

**Resturi de pănură
de Brünn**

2-10 m. pentru un roc de iarnă
complet. [951] 2-20

Palmerston fl. 5-50.

Resturi de pănură

2-10 m. pentru un roc de iarnă
complet. Mandarin de toate co-
lorile, calitatea cea mai fină.

fl. 9.—.

Resturi de pănură

3-10 metri pentru un complet
rînd de haine de iarnă **fl. 5.—.**

Pănură

pentru rocuri de vînat 2-10 m.

fl. 5.—.

Resturi de pănură

pentru o părechie compl. de pan-
taloni vîrgați sau țărăci, 1 rest

fl. 3-50.

Cammgarn de mătășă

în dungi numai novitate. Panta-
loni compl. **fl. 6.—.**

Pănură**DE UNIFORME**

pentru oficialii c. r., financiari,
veterani și pompieri cu prețurile
cele mai ieftine.

Bernhard Ticho,

BRÜNN,

Krautmarkt 18.

Expedarea cu ram-

bursă postală.

Mustre gratis și franco.

O carte elegantă
și bogată în ale-
gere de mustre, cuprînd
numai novități, la cerere se
trimite domnilor croitori.

Blüthner, Lipsca. — Bösendorfer, Viena.

PIANURI ALESE
conține negustoria de pianuri
Heldenberg
ÎN SIBIIU.

Piano mare, piano mic, micron și pianino.

Toate pianurile le dau cu **mult mai ieftin**, decum le-ar pute
cumpăra direct ori-și-care negustor; prelîngă aceasta numai **ceea-ce**
e mai bun, ales în fabrici de om expert, prin urmare nu probat
numai prin unul ce cântă pe pian. Pentru judecarea unei construcții
nedefectuoase dela un pian, prelîngă a pute cânta se mai recer și
alte **cunoștințe speciale** și experiențe.

Acea marfă de rate, pe care firme nefsemnate o fabrică anume
pentru provincie și o laudă în liniște prin agenți de deosebite branșe,
nu se furnizează. 953 [3-10]

Garanță de mai mulți ani se înțelege de sine.

Fiii lui Schweighofer, Viena.

ANUNȚ.

Am onorul a aduce la cunoștința onor. public, că pe baza

cursului de frisură pentru dame
ce 'l-am absolvat în Viena,

dela 1 Octomvrie st. n. a. c. voiu primi și executa spre mulțumirea
generală și cu cea mai mare punctualitate și promptitudine comande de
frisură de ori-ce soi, atât în salonul meu propriu de frisură, cât și
în locuințele proprii ale stim. dame.

În fine observ, că pun la dispozițiune cu prețuri moderate **rociuri**
pentru frunte și cap și toate soiurile de ace de păr.

Recomandându-mă atențiunii onor. public, am onorul a subsemna

Orăștie, 7 Octomvrie 1890.

cu tot respectul

Ioan Andreescu,

friseur.

[960] 2-2

Institutul tipografic din Sibiiu.

A eșit de sub tipar :

Călimdarul Poporului

pe anul comun

1891.

Anul VI.

SIBIIU.

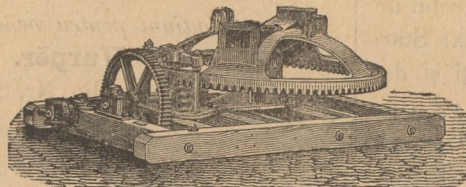
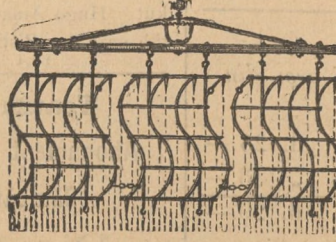
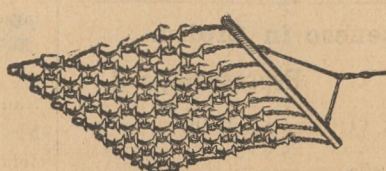
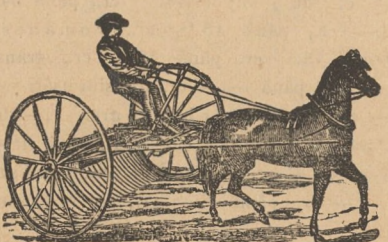
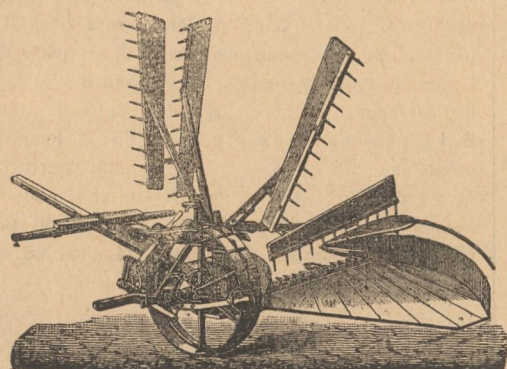
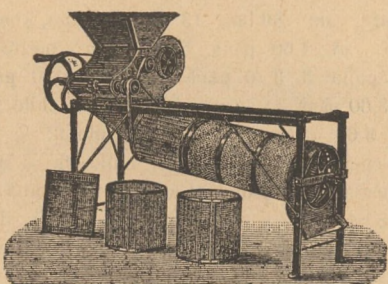
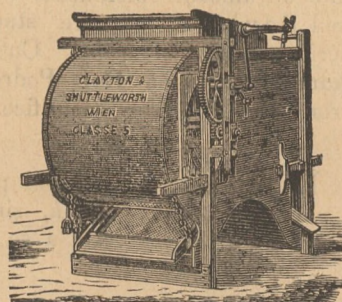
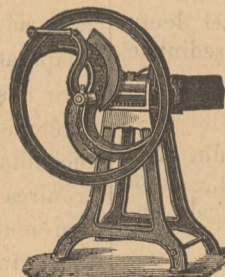
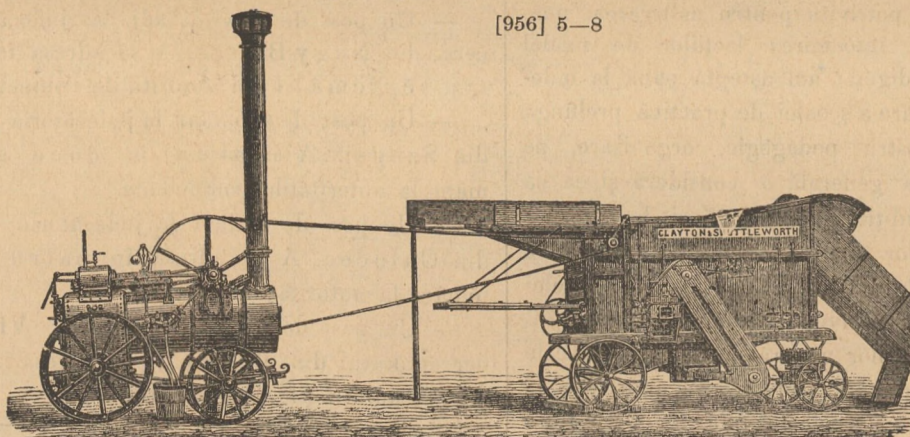
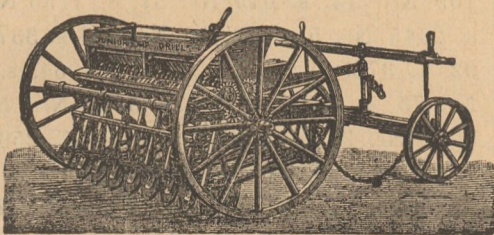
Institut tipografic, societate pe acții.

Numai 20 cr. exemplarul.

Numai 20 cr. exemplarul.

Cuprinsul: Călimdar astronomic și bisericesc, cu povești economice pe fiecare
lună. — Cronologie pe anul 1891. — Genealogia domnitorilor europeni. — Posta. —
Correspondența telegrafică. — Raportul între măsurile nou și vechi. — Scala timbre-
lor. — Autoritățile bisericești în Ungaria. — Nepoțica, novelă de Enea Hodoș. —
Eu sînt fericită, disertație de Ioan Russu Abrudeanul. — *Economic:* Pustiirea
viilor prin filoxeră, de Dr. D. P. Barcianu. — *Poezii:* Sfirșit de iarnă, de M.
Gregoriady de Bonachi. — Mihaie Vodă Craioveanul, de Ioan Nenițescu. —
Nunta Zamferei, de George Coșbuc. — *Anecdote populare:* Țiganul cu pușca, de T.
D. Speranță. — Minune ungurească, de T. D. Speranță. — Doine populare. —
Tirgurile din Ardeal, Ungaria, Bucovina și România. — Inscrute.

Vîndătorilor se dă un rabat de 20%.

Representanță și deposit de comisiune
a
fabricilor de mașini agricole
Clayton și Shuttleworth

la
CAROL F. JICKELI,

neguțatorie de fer,

Sibiiu (Piața-mică).

Vîndare prelîngă prețurile de fabrică.

Învoire de solviri în rate.

Părți de întregire și reparaturi iute și ieftine.

Tarife de preț se trimit iute, gratis și franco.